

УДК 342:002.9(045)

DOI <https://doi.org/10.33216/2218-5461-2019-37-1-63-70>

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДОСТУПУ ДО ІНФОРМАЦІЇ, ЩО СТАНОВИТЬ СУСПІЛЬНИЙ ІНТЕРЕС (СУСПІЛЬНО НЕОБХІДНОЇ ІНФОРМАЦІЇ)

Капліна Г.А., Леонова Д.

LEGAL ASPECTS OF REALIZING ACCESS TO INFORMATION TO ACHIEVE PUBLIC INTEREST (SOCIAALLY NEEDED INFORMATION)

Kaplina H.A., Leonova D.

Стаття присвячена аналізу вітчизняної судової практики та практики Європейського суду з прав людини у спорах щодо визнання інформації суспільно необхідною. Здійснена спроба розмежування термінів «інформація, що становить суспільний інтерес» та «суспільно необхідна інформація» та дослідження питань доступу до такого виду інформації.

Запропоновано заходи та шляхи вирішення проблеми реалізації доступу до інформації, яка визнана суспільно необхідною, обґрунтовані зміни у законодавство.

Ключові слова: суспільно необхідна інформація, інформація, що становить суспільний інтерес, «трискладовий тест», розпорядник суспільно необхідної інформації, запитувач інформації.

Постановка проблеми. Реалізація права доступу до публічної інформації передбачає необхідність законодавчого впорядкування все ширшого кола суспільних інформаційних відносин. Дієвість механізмів доступу до інформації, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідної інформації) має пряму залежність для можливості реалізації конституційного права на інформацію. На сьогоднішній день дискусійним залишається питання щодо визначення меж, розпорядників та порядку надання інформації, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідної інформації). Тому актуальним завданням правової науки є визначення та розмежування термінів «інформація, що становить суспільний інтерес» та «суспільно необхідна інформація» та дослідження питань доступу до такого виду інформації.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналізом проблем визначення суспільного інтересу в інформаційних відносинах наразі займається широке коло дослідників, серед яких слід виділити Р. Головенка, Д. Котляра, Д. Слизьконіс – авторів посібника із застосування «трискладового тесту» «Доступ до публічної інформації», Д. Маріц, І. Березовську, О. Тимошенко та ін. Водночас, у розрізі теоретичної розробки поняття «суспільний інтерес», практичні проблеми доступу до цієї категорії інформації залишаються поза увагою правників. З огляду на наведене, створення правового механізму доступу до інформації, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідної інформації) видається своєчасним та необхідним.

Метою дослідження є викладення позиції авторів щодо необхідності

розмежування у законодавстві термінів «суспільний інтерес» та «суспільно необхідна інформація» та вдосконалення правового механізму доступу до означеної інформації шляхом внесення пропозицій змін до законодавства.

Виклад основного матеріалу дослідження. На сьогоднішній день законодавство не містить визначення терміну «суспільний інтерес» або «суспільно необхідна інформація», що з одного боку, вносить неоднозначність трактування норм права, а з іншого, не обмежує суспільний інтерес рамками законодавчого визначення. Колектив авторів посібника із застосування «трискладового тесту» «Доступ до публічної інформації» вказують, що суспільний інтерес – гнучке поняття, яке змінюється з часом і залежно від обставин конкретної справи. Суспільний інтерес можна визначити як те, що дає користь суспільству [1, с. 67]. Кандидат юридичних наук Д.О. Маріц пропонує під суспільним інтересом розуміти коло питань, які стосуються найрізноманітніших сфер суспільних відносин, що пов'язані із правом кожного на доступ до інформації, яка може визнаватись суспільно необхідною, виходячи із судової практики, що склалась, а поширення суспільно необхідної інформації забезпечує дотримання та реалізацію конституційних прав і свобод людини на інформацію, та переважає право громадськості знати певну інформацію над потенційною шкодою від її поширення, якщо мета поширення такої інформації є легітимною, необхідною та доцільною в демократичному суспільстві [2, с.169]. Проте вбачається, що без закріплення судового прецеденту у якості джерела права, виходити із судової практики визначення суспільно необхідної інформації не є ефективним методом при захисті права доступу до публічної інформації. Проте, у разі надання нормативного визначення терміну «суспільний інтерес», законодавцю

необхідно аналізувати та спиратись на вже напрацьовану судову практику.

Крім визначення терміну «суспільний інтерес», виникає питання щодо його співвідношення із терміном «суспільно необхідна інформація». У Законі України «Про доступ до публічної інформації» дані терміни використовуються як суміжні [3, ст. 13]. В той час як у Законі України «Про інформацію», використовується лише термін «суспільно необхідна інформація» [4, ст. 29]. Вбачається необхідним розмежування вказаних термінів, проте у змісті даної статті вони вживаються як суміжні, згідно з Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Слід вказати, що ознаки суспільного інтересу певною мірою закріплені у статті 29 Закону України «Про інформацію», так, суспільно необхідною інформацією може вважатись така, що свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо [4, ст. 29]. Зважаючи на наведені положення, можна зробити висновок про невичерпність ознак інформації, що становить суспільний інтерес, тому важливо проаналізувати відповідну судову практику.

Так, виходячи з Ухвал Вищого адміністративного суду України від 5 липня 2016 року у справі № К/800/6201/16 [5], та від 5 квітня 2017 року, у справі № К/800/51193/15 [6], інформація, пов'язана із реалізацією конституційного права на освіту є інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією). До такої інформації рішеннями ВАСУ було віднесено: статут ВНЗ; свідоцтво про реєстрацію ВНЗ; ліцензії

на провадження ВНЗ освітньої діяльності за відповідними спеціальностями та додатки до них; сертифікат про акредитацію освітньої програми ВНЗ; витяг ВНЗ із Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців; перелік структурних підрозділів та робочих органів ВНЗ з вказанням їх адрес, телефонів, прізвищ керівників; правила прийому до ВНЗ; Положення про приймальну комісію ВНЗ; наказ про затвердження складу приймальної комісії ВНЗ; перелік та вартість платних освітніх та інших послуг, які надаються ВНЗ та його структурними підрозділами; плани роботи ВНЗ у сферах наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності. Суд дійшов висновку, що запитувана інформація необхідна для забезпечення реалізації конституційного права громадян на освіту, передбаченого статтею 53 Конституції України, а також для недопущення можливості порушення прав людини, введення громадськості в оману, а тому може вважатись інформацією, що становить суспільний інтерес.

Рішенням Касаційного адміністративного суду Верховного суду України від 11 березня 2019 року у справі № 9901/989/18 встановлено, що вхідні реквізити заяви про відвід члену Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Тетяни Шилової; результати розгляду заяви про відвід Тетяни Шилової; документ за результатами розгляду заяви про відвід Тетяни Шилової; строк розміщення заяви про відвід Тетяни Шилової у досьє кандидата у Верховний Суд становить значний суспільний інтерес з огляду на проведення в Україні повномасштабної судової реформи [7].

Постановою Вищого адміністративного суду України від 6 квітня 2016 року у справі № К/800/25322/15 було визнано, що завірені копії договорів на закупівлю продуктів харчування та продовольчої сировини, укладені комунальним закладом

«Харківський спеціальний навчально-виховний комплекс» та підстави і обґрунтування для укладення договорів на постачання продуктів харчування та продовольчої сировини з тими суб'єктами господарювання, з якими вказані договори були укладені та за цінами, які визначені в договорах становить суспільний інтерес [8].

Постановою Касаційного адміністративного суду Верховного суду України від 27 червня 2019 року у справі № 802/352/17-а було встановлено, що інформація щодо постанов правління НБУ про віднесення до категорії проблемних та неплатоспроможних ПАТ КБ «Надра», ПАТ «Дельта банк», ПАТ «Фінанси та кредит» та ПАТ «Банк Михайлівський» не може бути віднесена до категорії публічної інформації та інформації, що становить суспільний інтерес. Аргументуючи рішення суд вказує, що Рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії проблемного є банківською таємницею [9].

Відповідно до Закону України «Про банки і банківську діяльність», інформація про банки чи клієнтів, що збирається під час проведення банківського нагляду, становить банківську таємницю [10, ст. 60].

Спираючись на національну судову практику, а також на практику Європейського суду з прав людини, Пленум Вищого адміністративного суду України виніс Постанову №10 від 29.09.2016 «Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації» [11], в якій, зокрема, міститься перелік орієнтовних підстав, які дають змогу визначити, становить така інформація суспільний інтерес чи ні.

Оцінюючи конкретну інформацію на предмет наявності суспільного інтересу до неї, суди повинні застосовувати певні критерії.

Так, наприклад, інформація може вважатись суспільно необхідною, якщо її

поширення сприяє: дискусії з питань, що хвилюють суспільство чи його частину, необхідності роз'яснення питань, які важливі для актуальної суспільної дискусії; з'ясуванню та розумінню причин, які лежать в основі рішень, які приймає державний орган, орган місцевого самоврядування, його службова чи посадова особа; посиленню підзвітності і підконтрольності влади суспільству загалом, у тому числі шляхом забезпечення прозорості процесу підготовки і прийняття владних рішень, виявленню фактів введення громадськості в оману тощо. Зрозуміло, що це не повний перелік підстав встановлення суспільної необхідності інформації [11, п. 6.4].

Крім того, ВАСУ вказує, що визначаючи те, чи є інформація суспільно необхідною, суди повинні враховувати особу запитувача. Якщо інформацію запитує журналіст або особа, яка, користуючись сучасними засобами комунікації, створює площадку для суспільного обговорення важливих питань, систематично інформує суспільство про суспільні події, представник громадської організації, це є додатковим аргументом на користь наявності суспільного інтересу запитуваної інформації. Проте це твердження прямо заперечить положенням ст.4 Закону України «Про доступ до публічної інформації», яка передбачає, що доступ до публічної інформації здійснюється, зокрема, на принципах: рівноправності, незалежно від ознак раси, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак [3, ст. 4].

Доволі слушними можуть виявитися наведені у книзі Р. Карвера критерії інформації, що становить суспільний інтерес, які визначив Комітет з етики Британського національного союзу журналістів (NUJ): а) виявлення чи викриття злочину або серйозного проступку; б) захист суспільного

здоров'я чи безпеки; в) запобігання введенню в оману громадськості певними твердженнями чи діями з боку особи чи організації; г) викриття неналежного використання державних коштів чи інших форм корупції в державних органах; д) розкриття потенційних конфліктів інтересів у тих, хто посідає владні й впливові місця; е) викриття жадібності корпорацій; є) викриття лицемірної поведінки тих, хто займає високі посади [12, с. 28].

Зважаючи на аналіз судової практики та наукові твердження, можна припустити наступне: до інформації, що становить суспільний інтерес, за певних обставин, слід відносити будь-яку інформацію отриману, створену або таку, що знаходиться у володінні розпорядників інформації окрім тієї інформації, обмеження якої прямо встановлено у законодавству та у разі, коли шкода від оприлюднення такої інформації більша, ніж шкода, завдана її обмеженням. При цьому, необхідним вбачається використання «трискладового тесту», який визначає допустиме обмеження доступу до публічної інформації, заборона на поширення якої встановлена безпосередньо законом. «Трискладовим тестом» вважається перевірка відповідності інформації сукупності вимог частини 2 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Відсутність висновку розпорядника інформації щодо наявності хоча б однієї з трьох вимог «трискладового тесту» означає, що законних підстав для обмеження доступу до інформації немає, а відмова у доступі до публічної інформації є необґрунтованою.

Слід звернути увагу, що деякі вчені наголошують на тому, що до розпорядників суспільно необхідної інформації слід відносити органи державної влади й органи місцевого самоврядування (суб'єкти владних повноважень), а також створені ними суб'єкти господарювання. Зокрема

стверджується, що, наприклад, приватні заклади освіти не є розпорядниками інформації, що становить суспільний інтерес у розумінні норм Закону України «Про доступ до публічної інформації» [13, с. 166]. Таке твердження вбачається хибним за рядом підстав:

- по-перше, Закон України «Про доступ до публічної інформації» прямо не вказує на виключність суб'єктів публічного права як розпорядників публічної інформації та передбачає, що до розпорядників публічної інформації прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють інформацією про стан довкілля; інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту; інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією) [3, ст.13].

- по-друге, судова практика свідчить про можливість застосування Закону України «Про доступ до публічної інформації» до суб'єктів господарювання приватного права, в тому числі у разі запитування інформації, що становить суспільний інтерес. Так, Постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 18 травня 2017 року у справі №826/12147/16, що була залишена без змін при апеляційному оскарженні, було встановлено, помилковим твердженням відповідача про те, що Приватний вищий навчальний заклад «Європейський університет» не є розпорядником публічної інформації, тому що заснований на приватній власності, та не виступає у спірних правовідносинах суб'єктом владних повноважень, та звертає увагу, що Закон України «Про доступ до публічної інформації» не вважає розпорядниками інформації виключно суб'єктів владних повноважень, та не ставить статус

розпорядника інформації в залежність від його форми власності [14].

Висновки. 1. Необхідним вбачається розмежування у законодавстві термінів «суспільний інтерес» та «суспільно необхідна інформація» для уніфікації у тлумаченні нормативних приписів.

2. До інформації, що становить суспільний інтерес, за певних обставин, слід відносити будь-яку інформацію отриману, створену або таку, що знаходиться у володінні розпорядників інформації окрім тієї інформації, обмеження якої прямо встановлено у законодавству та у разі, коли шкода від оприлюднення такої інформації більша, ніж шкода, завдана її обмеженням. При цьому, необхідним вбачається використання «трискладового тесту», який визначає допустиме обмеження доступу до публічної інформації, заборона на поширення якої встановлена безпосередньо законом.

3. Вбачається таким, що суперечить принципу рівноправності (стаття 4 Закону України «Про доступ до публічної інформації») врахування особи запитувача при вирішенні питання щодо віднесення інформації до такої, що становить суспільний інтерес.

4. Для уникнення неоднозначного розуміння приписів Закону України «Про доступ до публічної інформації» щодо форм власності можливих розпорядників інформації, що становить суспільний інтерес, слід внести зміни до статі 13 вказаного Закону. Пропонується викласти частину 2 статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» у редакції:

«До розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, незалежно від форми власності, які володіють:

- 1) інформацією про стан довкілля;
- 2) інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту;
- 3) інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян;
- 4) іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією)».

Література:

1. Доступ до публічної інформації: посібник із застосування «трискладового тесту» / Роман Головенко, Дмитро Котляр, Дар'я Слизьконіс; за заг. ред. Д. М. Котляра. – К.: ЦПСА, 2014. – С.67.
2. Маріц Д.О. Поняття «суспільний інтерес» в інформаційних правовідносинах // Підприємство, господарство і право, 2018. - №11. – С.165-170.
3. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011 р. № 2939-VI// Відомості Верховної Ради України — 2011. - № 32. – ст. 314.
4. Про інформацію: Закон України від 02 листопада 1992 р. №2657-XII// Відомості Верховної Ради України. – 1992. - №48. – ст. 650.0
5. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 5 липня 2016 року у справі № К/800/6201/16/ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/58983961>
6. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 5 квітня 2017 року, у справі № К/800/51193/15/ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/65906434>
7. Рішення Касаційного адміністративного суду Верховного суду України від 11 березня 2019 року у справі № 9901/989/18/ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/80481747>

8. Постанова Вищого адміністративного суду України від 6 квітня 2016 року у справі № К/800/25322/15 / Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/57225780>

9. Постанова Касаційного адміністративного суду Верховного суду України від 27 червня 2019 року у справі № 802/352/17-а / Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/82684794>

10. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07 грудня 2000 р. № 2121-III// Відомості Верховної Ради України. – 2001. - № 5-6. - ст.30.

11. Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації: Постанова пленуму Вищого адміністративного суду України від 29.09.2016 № 10 / Вищий адміністративний суд України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010760-16>

12. Карвер Р. Свобода інформації : теорія та практика: навч. посіб. для державних службовців / Р. Карвер, Л. Гамерер, С. Бучанан, Е. Мугедіні, Є. Захаров. – К. : Тютюкін, 2010. – 128 с.

13. Тимошенко О.А. Публічна інформація та інформація, що становить суспільний інтерес, у діяльності приватних закладів освіти / О.А. Тимошенко // Порівняльно-аналітичне право. – 2018. - №5. – С. 164-166.

14. Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 18 травня 2017 року у справі №826/12147/16/ Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/66952150>.

References:

1. Dostup do publichnoi informatsii: posibnyk iz zastosuvannia «tryskladovoho testu» / Roman Holovenko, Dmytro Kotliar, Dar'ia Slyzkonis; za zah. red. D. M. Kotliara. – K.: TsPSA, 2014. – С.67.
2. Marits D.O. Poniattia «suspilnyi interes» v informatsiinykh pravovidnosynakh//Pidpriemstvo, hospodarstvo i pravo, 2018. - №11. – S.165-170.

3. Pro dostup do publichnoi informatsii: Zakon Ukrainy vid 13 sichnia 2011 r. № 2939-VI// Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy — 2011. - № 32. – st. 314.

4. Pro informatsiiu: Zakon Ukrainy vid 02 lystopada 1992 r. №2657-XII// Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 1992. - №48. – st.650. 0

5. Ukhvala Vyschoho administratyvnoho sudu Ukrainy vid 5 lypnia 2016 roku u spravi № K/800/6201/16/ Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/58983961>

6. Ukhvala Vyschoho administratyvnoho sudu Ukrainy vid 5 kvitnia 2017 roku, u spravi № K/800/51193/15/ Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/65906434>

7. Rishennia Kasatsiinoho administratyvnoho sudu Verkhovnoho sudu Ukrainy vid 11 bereznia 2019 roku u spravi № 9901/989/18/ Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/80481747>

8. Postanova Vyschoho administratyvnoho sudu Ukrainy vid 6 kvitnia 2016 roku u spravi № K/800/25322/15 / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/57225780>

9. Postanova Kasatsiinoho administratyvnoho sudu Verkhovnoho sudu Ukrainy vid 27 chervnia 2019 roku u spravi № 802/352/17-a / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/82684794>

10. Pro banky i bankivsku diialnist: Zakon Ukrainy vid 07 hrudnia 2000 r. № 2121-III// Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. – 2001. - № 5-6. - st.30.

11. Pro praktyku zastosuvannia administratyvnymy sudamy zakonodavstva pro dostup do publichnoi informatsii: Postanova plenumu Vyschoho administratyvnoho sudu Ukrainy vid 29.09.2016 № 10 / Vyshchyi administratyvnyi sud Ukrainy. [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010760-16>

12. Karver R. Svoboda informatsii : teoriia ta praktyka: navch. posib. dlia derzhavnykh

sluzhbovtziv / R. Karver, L. Hamerer, S. Buchanan, E. Muhedini, Ye. Zakharov. – K. : Tiutiukin, 2010. – 128 s.

13. Tymoshenko O.A. Publichno informatsiia ta informatsiia, shcho stanovyt suspilnyi interes, u diialnosti pryvatnykh zakladiv osvity / O.A. Tymoshenko // Porivnialno-analitychne pravo. – 2018. - №5. – S. 164-166.

14. Postanova Okruzhnoho administratyvnoho sudu m. Kyieva vid 18 travnia 2017 roku u spravi №826/12147/16/ Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/66952150>.

Каплина Г.А., Леонова Д. Правовые аспекты реализации доступа к информации, которая составляет общественный интерес (общественно необходимая информация). - Статья.

Статья посвящена анализу отечественной судебной практики и практики Европейского суда по правам человека в спорах о признании информации общественно необходимой. Сделана попытка разграничения терминов «информация, представляющая общественный интерес» и «общественно необходимая информация» и исследование вопросов доступа к такого рода информации.

Предложены меры и пути решения проблемы реализации доступа к информации, которая признана общественно необходимой, обоснованы изменения в законодательство.

Ключевые слова: общественно необходимая информация, информация, представляющая общественный интерес, «трехсложный тест», распорядитель общественно необходимой информации, запрашиватель информации.

Kaplina H.A., Leonova D. Legal aspects of realizing access to information to achieve public interest (socially needed information) - Article.

The article is dedicated to the analysis of civil court practice and practice of the European Court of Human Rights on the issue of information that is recognized as socially necessary. An attempt is made to distinguish between the terms “information of public interest” and “socially necessary information” and the issues of access to this kind of information are investigated.

The legislation does not define the term «public interest» or «publicly needed information», which introduces ambiguity in the interpretation of the rules of law, but does not limit the public interest within the legislative definition.

The conclusion is drawn that the features of information of public interest are not exhaustive, so it is important to analyze the relevant case law.

Information of public interest should include any information obtained, created or owned by the information managers, other than information that is expressly limited by law or where the harm of disclosing such information is greater, than the harm caused by its limitations.

In doing so, it is necessary to consider the use of the «three-part test», which determines the permissible restriction of access to public information, the prohibition of which is established directly by law.

It is considered to be contrary to the principle of equality of taking into account the identity of the requester when deciding whether the information is classified as being of public interest.

Managers of information obliged to disclose and make available on request information are

encouraged to equate economic entities, regardless of ownership, who possess: environmental information; information on the quality of food and household items; information on accidents, catastrophes, dangerous natural phenomena and other emergencies that have occurred or may occur and threaten the health and safety of citizens; other information of public interest (publicly needed information).

Key words: socially necessary information, information of public interest, «three-way test», the manager of publicly required information, the requester of information.

Авторська довідка:

Капліна Галина Анатоліївна, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри правознавства Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля;

Леонova Дар'я, магістр Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.

Стаття надійшла до редакції 11 серпня 2019 р.